

Szegedi-Szabó Béla

VII. PIRAMIS

A kertembe néhány napja
Egy piramis költözött.
Alig látható, kékes
Fényködben foszforeszkáló,
Lebegve terül szét a gangon túli
Világ csempézetlen sivataga fölött.
Ha valaki gyanút fogna,
El nem árulnám:
Egy ideje miért bámulok
Szemrebbenés nélkül a levegőbe,
Miért tűröm,
Hogy a szomszéd házak fala elhalványuljon,
Miért leszek
Napról napra egyre ridegebb és némább.
Majd azt mondom: nem válaszolhatok,
Vagy azt: szavaim fogyatkozóban, mint a hold.
Ha kinyújtom a kezem, ujjam hegyével
Bármikor megérinthetem háromszögének csúcsát.

XVIII. IGAZSÁG

Micsoda arcucsapás,
Vannak olyan élőlények,
Amelyek oly messzi és elképzelhetetlen
Dzsungelek ingoványaiban, erdőségeiben és vizeiben élnek,
Hogy rövid, efemer életük során
Csak alig vagy soha nem találkozhatunk velük.
De annál többet gondolunk rájuk.

XIX. HÍR

A vágott szemű hiúz
Legyalogolt a hegyek magasából és visszaköltözött
A völgy lombhullató erdőibe.

XXII. ÜDVÖSSÉG

Mért van az, hogy sokáig csak nézem.
Aztán felettébb haszontalannak tűnik, nem cselekszem.
Nézem.

XXIV. JEL

Valaki megáll,
Pontosan a felénél
Lehajol, a mutatóujjával
A két hegy közé
Írja a nevét.

XXV. STIGMA

Egyik ismerősöm már hetek óta kórházba jár:
Szüntelen vizsgálják, alávetik mindennemű, furcsa vizsgálatnak,
Faggatják, vallatják, lassan kipróbálnak rajta
Minden lehetséges módszert,
Hol kellemesebbet, hol észveszejtően fájdalmasat,
De hiába, a belső vérzésnek sem pontos helyét,
Sem okát nem találják.

XXVI. ŐSÖK

A tájat, legyen bár lehetetlen,
Hajnali ködben fürdő, mégis
Kimondhatatlan szomorúság lengi be:
A nyugtalanság felhői
Gyülekeznek a néma völgy fölött, ahol
Valamikor, réges-régen a folyó
Meredek partját még ős-fák és különös állatok lakták.

XXIX. HIBA

Mint egy kínai porceláncsésze,
Amelynek titokban megsérült az oldala.
Alig látható hajszálérrepedés.

XXXII. ÚJSÁG

Ma nem mentem haza.
Ma nem beszéltem.
Nem főztem meg a kávé.
Ma a moszatokkal táplálkozó
Paleolit ember fényképét
Nézegettem az ólomszagú újságokban.
Este elmentem abba a templomba,
Ahol még soha sem jártam.

XXXIII. DIÓ

Nézek befelé, az üvegajtó,
Hatalmas jégoszlop, állja el utamat a spájzba.
Már csak a zölddiót nem kóstoltam,
Negyven éve várakozik a polcomon,
Besorolva a hagyományos
Befőttek és a gondosan lezárt chutney-k közé.
Árnyékos és hűvös helyen
Akár háromszáz évig is eltartható.